

Diari d'hivern

Winter journal

Pepita Vergara Beltrán¹

Dilluns

Una altra vegada dilluns. Ha vingut la Marta. Ara ja no em fa res que vingui els dilluns. Per a mi tots els dies son iguals. Avui hem netejat a fons el menjador. Cada vegada l'ajudo menys. Cada vegada m'importa menys com ho fa. També hem canviat els llençols. S'ha posat a ploure.

Dimarts

Encara plou. No he sortit. M'ha trucat la Joana. No necessito res. L'Alberto ja m'ha pujat la compra. No vull tenir més disgustos. No vull tornar a l'hospital. La Maribel m'ha portat el diari, com cada dia. Com ha crescut!, ja és tota una doneta. Em pregunta si necessito res, em llegeix alguna cosa i vol saber què en penso. Li dic que estic cansada, però en realitat no l'he escoltat, tant me fa el que diuen els diaris. Està incòmoda i dolguda. Li agrada ser-me útil. Em diu àvia, i és veritat que l'estimo com a una neta, l'he cuidat tant... Primer, quan la seva mare tenia alguna dificultat i, després, cada vegada que s'enfadava o se sentia trista, quan travessava el replà, trucava a cops a la porta la porta i entrava corrent fins al seu racó. Quantes vegades s'ha quedat adormida als meus braços!

Dimecres

No plou. Ha vingut la Joana i hem anat a la plaça, una cueta de rap, unes sardinetes i poca cosa més. Ja no disfruto del menjar com abans, a més em fa mandra cuinar. Aquesta nit he menjat un entrepà amb pa de motlle i una mica de pernil dolç. Les sardines per demà. La Joana s'enfadarà. Ha vingut la Maribel. M'ha ajudat a recollir i plegar els llençols. Després

Per citar l'article: VERGARA BELTRÁN, Pepita. Diari d'hivern. *Revista de Treball Social*. Col·legi Oficial de Treball Social de Catalunya, agost 2018, n. 213, p. 136-138. ISSN 0212-7210.

¹Treballadora social i membre de l'equip de la RTS.

hem fet una partida al parxís. Ha guanyat ella. Avui se n'ha anat més tranquil·la.

Dijous

Cada dia em cal més temps per a tot. Aixecar-me és un esforç. Avui la Joana s'ha enfadat. Quan ha arribat encara no m'havia vestit. Diu que necessito que algú vingui a ajudar-me. No entén que encara em puc vestir però que em cal més temps. Hem tingut raons. Hem agafat un taxi fins a l'hospital, serioses les dues. Visita de control. Tot normal. Pròxima visita, d'aquí tres mesos. De tornada a casa, ha descobert les sardines, no sé com he tingut el reflex de parar-li el braç. A la mà hi tenia el tàper, disposada a llençar-les a les escombraries. Li he promès que me les faria avui. Ha baixat al mercat i m'ha portat el que ella creu que haig de menjar. Sense preguntar. Se n'ha anat emmurriada. Aquesta filla meva és rancorosa. Ara estarà uns dies enfadada. Després apareixerà com si res.

Divendres

L'hivern avança i jo m'acoquino. El fred em penetra els ossos. No estic sola, la Joana ve gairebé cada dia, encara que sempre va amb presses i no tenim gaire temps per compartir el que sentim l'una o l'altra. No ens preguntem res, intueixo que les coses a casa seva no van del tot bé. Penso en el que va passar ahir. Estava massa nerviosa. Però ja no tinc forces per saber. Y el Javier, allà en aquell país tan llunyà, al nord d'Europa. Truca cada diumenge, Mama, has de venir, has de venir, això diu cada setmana. Hi ha temps, fill, hi ha temps. ¿Però hi ha temps? Sento la soledat i no em fa res. Em molesta gairebé tot. No vull ferir-los. Però com els puc dir que l'única cosa que vull és que em deixen en pau.

Dissabte

La Joana ha trucat a primera hora i amb un to afectuós m'ha demanat que m'arregli per anar a menjar fora. Un dia per a les dues. Tremolo. Espero estar a l'altura i no esguerrar el dia.

Diumenge

Ahir va anat tot bé. La Joana em va portar a Can Joanet. No hi havíem tornat des de la mort del meu marit. La Joana ho va fer amb la millor intenció però jo vaig sentir una fiblada dolorosa. No em venia de gust, aquesta sorpresa. La Joana va estar molt xerraire i cordial. Li vaig preguntar pel Diego, em va dir que havia sortit a dinar amb uns amics i va desviar la conversa ràpidament. Em va estar fent sermons sobre la vida que hauria de portar, què hauria de menjar... Es pensa que estic deprimida perquè és hivern. No estic deprimida, estic cansada. El meu hivern va començar quan es morí el seu pare. En aquell moment vaig perdre el sol, i el fred es va anar apoderant de mi.

Aquests anys he sobreviscut fent un esforç mirant d'absorbir els rajos d'escalfor que m'ofereixen la Joana, el Javier i la Maribel, per a mi sempre la meva petita. Però ja no m'interessa res. Sovint penso si aquest serà el meu últim hivern.